

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж р 217/2015
29.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у поступку предлагача С.О., из В., код П., чији је пуномоћник Ж.Б., адвокат из П., а по заменичком пуномоћју Д.Д., адвоката из Л., ради заштите права на суђење у разумном року, решавајући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Р4 п 81/15 од 07.10.2015. године, у седници одржаној 29.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Лесковцу Р4 п 81/15 од 07.10.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Лесковцу Р4 п 81/15 од 07.10.2015. године, ставом првим изреке, Виши суд у Лесковцу се огласио стварно ненадлежним за поступање по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року предлагача С.О., из В., код П., а ставом другим изреке, одлучено је да се по правноснажности решења, предмет упути Апелационом суду у Нишу на даље поступање, као стварно и месно надлежном суду.

Против наведеног решења, предлагач је благовремено изјавио жалбу, побијајући га из свих законом предвиђених разлога.

Решавајући о жалби предлагача, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), који се примењује на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, број 25/82 ... „Службени гласник РС“, бр. 55/14), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова Врховни касациони суд је испитао побијано решење, па је нашао да је жалба неосновна.

Наиме, предлагач је 23.06.2015. године поднео Вишем суду у Лесковцу захтев за заштиту права на суђење у разумном року, у којем је између осталог навео да је, против тужене Републике Србије – Министарства унутрашњих послова, покренуо парнични поступак у вези престанка радног односа, и то тужбом поднетом 05.09.1994. године Општинском суду у Пећи, који још увек није окончан и сада се води пред Основним судом у Лесковцу у предмету

П1 2018/2010, због чега је предложио да се утврди да му је у наведеном парничном поступку повређено право на суђење у разумном року, да се наложи убрзање поступка и одреди накнада због повреде права на суђење у разумном року, као и накнада трошкова поступка. Виши суд у Лесковцу се побијаним решењем огласио стварно ненадлежним, наводећи да се захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року односи на парнични поступак који се води пред Основним судом у Лесковцу, те да се ради о радном спору, због чега је у предметној парници Апелациони суд у Нишу непосредно виши суд, у смислу одредбе члана 15. став 2. и 24. Закона о уређењу судова, који је надлежан за одлучивање о захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, сходно одредби члана 8а Закона о уређењу судова.

Одредбом члана 8а Закона о уређењу судова је предвиђено да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 22. став 3. Закона о уређењу судова је између осталог предвиђено да основни суд у првом степену суди у споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа, а одредбом члана 24. став 1. тачка 3. наведеног закона је предвиђено да апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Имајући у виду наведено, да се захтев предлагача односи на поступак у парници из радног односа, те да је у овој врсти спорова апелациони суд непосредно виши суд, правилно је одлучено као у изреци побијаног решења, на основу одредбе члана 22. став 3. Закона о уређењу судова, у вези члана 24. став 1. тачка 3. истог закона.

Како се правилност и законитост побијаног решења не доводи у сумњу наводима жалбе и у поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, жалба предлагача је одбијена као неоснована и првостепено решење је потврђено.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, на основу члана 401. тачка 2. ЗПП.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**